

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra správního práva

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: Pravidla nakládání s majetkem hl. města Prahy svěřeného městským částem

Autorka: Petr Vaněk

Vedoucí práce: Doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

Oponent práce: JUDr. Václav Henych

I. Obsah

Diplomová práce se skládá z Úvodu, Závěru a devíti částí.

V úvodu autor popisuje, proč se zabývá tímto tématem. Jde o oblast, které je v praxi věnována relativně malá pozornost a přitom patří, z hlediska právního, k těm velmi složitým. Cílem práce je proto představit čtenářům základní principy a pravidla nakládání s majetkem hl. města Prahy svěřeného městským částem.

Část první je věnována Městským částem hl. města Prahy. Je zde řešena otázka, zda jsou či nejsou městské části právníkou osobou. Tato problematika je základem části první.

Část druhá se zabývá problematikou majetku hl. města Prahy. Zejména je zde patrná snaha o „definování majetku“ a o popsání toho, jak byla majetková podstata hl. města Prahy vytvořena. Za základ je brána novela ústavního zákona o československé federaci a zákon o majetku obcí. Je zde popsán postupný proces převodu majetku na obce, včetně judikatury.

V části třetí je popisován právní institut „Správy svěřeného majetku“. V této části je popsán právní vývoj uvedeného institutu, postupy svěřené správy majetku, omezení výkonu vlastnických práv až po odejmutí majetku svěřeného městské části.

V části čtvrté je pak řešena otázka „Rozpočtu městských částí hl. města Prahy“. Uvedené je popisováno od sestavování rozpočtu, přes zdroje příjmů a výdajů městských částí.

Část pátá řeší otázky spojené s „Nakládáním se svěřeným majetkem“. Vychází přitom ze základních principů, transparentnosti, úkoly „Registru smluv“ až po zákaz ručení za některé závazky.

Část šestá se zabývá „Majetkoprávním jednáním“. První řešenou otázkou je tvorba vůle, jejími projevy a následně pak jsou popisovány spíše legislativně technické otázky.

V části sedmé je doplněna „Soudní ochrana majetků“, v části osmé je pak stručně zmíněna „Kontrola hospodaření“ a v části deváté jsou pak „Úvahy de lege ferenda“.

II. Zpracování diplomové práce a připomínky ke zpracování

V úvodu na straně 6 druhý odstavec autor konstatuje, že „pravidla o nakládání s majetkem hl. města Prahy jsou koncepčně i obsahově identické s pravidly platnými pro nakládání s majetkem ostatních územních samosprávných celků v České republice. V této souvislosti je třeba upozornit na skutečnost, co se míní „pravidly pro nakládání s majetkem územních samosprávných celků“, může být uvedené tvrzení zavádějící. Zejména pak proto, že územními samosprávnými celky jsou nejen obce, ale i kraje. Kromě toho, pokud jde o městské části hl. města Prahy a části či obvody územně členěných statutárních měst, je zde značný rozdíl, mezi jejím právním postavením.

Drobná nepřesnost je i tvrzení na straně 7, kdy se konstatuje, že se pražská města sjednocovala od 18. století. K „vzniku Prahy“ a tím i ke sjednocování došlo mnohem dříve. První takovéto kroky lze vidět v rozhodnutích Přemysla Otakara II. a Karla IV. Je však pravda, že k zásadním změnám dochází za Josefa II.

Při vymezení otázky, zda jsou či nejsou městské části právními osobami (str. 8-16) autor podrobně popisuje změny právní úpravy dané problematiky od roku 1990 a cituje jak odbornou literaturu, tak rozhodnutí soudů. Dochází k závěru, že městská část je právní osobou. Sám však přiznává, že městské části „vykazují“ znaky právní osobnosti. Vzhledem k tomu, že svůj názor opírá o ustanovení občanského zákoníku, pak zůstává nedořečenou druhá část této otázky, tj. jaké znaky jsou typické pro právní osobu a zda případné omezení má či nemá na danou problematiku – její řízení – vliv. V této souvislosti nebyla zcela dokončena a dořešena otázka, zda lze pokládat za totožné „právo vlastnit“ a „právo spravovat“.

Na straně 16 druhý odstavec zhora je formulována „Argumentační logika“, že majetková práva a povinnosti městských částí nemusí vycházet výlučně z institutu svěřené správy, ale mohou latentně spočívat i v samotném vymezení samostatné působnosti. Je otázkou, zda rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28Cdo 1127/2009, bylo zaměřeno právě na řešení problému, který diplomant zahrnul pod „Argumentační logiku“.

Na straně 35 je konstatováno „stanovení detailních povinností je nad rámec institutu svěřeni majetku“. Chybí zde obecné vymezení (právním předpisem, judikaturou), kde a čím je dán rozsah „svěřeni majetku“. Uvedené by mělo být podrobněji vysvětleno i ve vazbě na občanský zákoník, o který se autor opírá.

Následující odstavec na téže straně, pak autor zpochybňuje, opět bez podrobnějšího odůvodnění, možnost Prahy prostřednictvím Statutu ovlivňovat výkon samostatné působnosti městských částí. Tvrzení, že v obou případech by mohlo jít o obcházení zákona, je přinejmenším sporné.

Lze říci, že v části čtvrté, zejména strana 37 a 38, jsou některé formulace, které mohou poněkud relativizovat závěry diplomanta o tom, že městské části mají právní subjektivitu. Například úvaha o „odejmutí majetku svěřeného městské části“, nebo konstatování, že „vzhledem k majetkové jednotě hl. města Prahy a městských částí ...“.

Je otázkou, zda problematika „Tvorby vůle“ – str. 54 – 56, tak, jak je popsána, tj. obsah této části, odpovídá nadpisu. Spíše jde, zjednodušeně řečeno, o popis pravomocí a postupů při „tvorbě vůle“.

Pokud jde o úvahy „de lege ferenda“ – str. 65 – 66 – pak jde, ze strany diplomanta, spíše na upozornění na místa právní úpravy, která by mohla být problematická s tím, že je uveden obecný závěr volající po zjednodušení pravidel pro svěřením správy majetku městských částí a po jejich zpřesnění.

III. Hodnocení a závěr

Předložená diplomová práce se zabývá problematikou, která sice není „nová“, ale která je právně velmi významná. Za pozitivní lze rovněž označit to, že autor shrnuje poznatky z vybraných prací a stejně tak činí, pokud jde o judikaturu.

Z uvedeného pohledu mohu danou práci hodnotit jako kvalitní, byť nemusím se všemi názory diplomanta vždy souhlasit. Proto doporučuji, aby autor reagoval na poznámky obsažené v tomto „posudku“.

Jako hodnocení doporučuji „velmi dobře“ popřípadě „výborně“, a to podle obhajoby.

V Praze dne 9. 5. 2017

JUDr. Václav Henych